

DARMOÅ½ROUTI - VI.

ÅŒtvtek, 02 srpen 2018

6. SvatebnÃ- dÃ¡jreÄ•ek â€žMÄ›li

bychom se vzÃ-t, neÅ¾ to na tobÃ>bude vidÃ>t, â€œ prohlÃjsil Michal nad smaÅ¾enÅ½mi tvarÅ¾ky, kterÃ© zrovna veÄ•eÅ™el. Takovou Å¾dost o ruku bych si nedokÃjzala pÅ™edstavit ani v tom nejhorÅ¾m snu. Brambora mi uvÃ-zla v krku a do oÄ•Ã-se mi zaÄ•aly tlaÄ•it slzy. â€žCo breÄ•Ã-Åj?â€œ zeptal se tak nÄ›jak blahosklonnÃ», protoÅ¾e si zÄ™ejmÃ>byle, Å¾e jsem celÃj dojatÃj ÅjtÃsstÃ-m. DojatÃj jsem sice byla, ale hlavnÃ» z nÄ›j.

â€žVÃ-Åj co, mÅj milÅ½, kdyÅ¾ to vidÃ-Åj takhle romanticky, tak radÃ>jji nic. Å½dnÃj svatba nebude!â€œ

Vykulil

na mÄ› oÄ•i a kroutil hlavou: â€žNejsme na nÄ›jakÃ© divadÅ½lko uÅ¾ trochu velcÃ-? Myslel jsem, Helenko, Å¾e se nechÃjme oddat jen se svÃdky a rodiÄ•e pak pozveme tÅ™eba na slavnostnÃ- veÄ•eÅ™i.

â€žVÅ¾dyÅ¥ je

mi teprve Åjestadvacet a chci velkou svatbu na zÃjmku a Åjaty s vleÄ•kou a druÅ¾iÄ•ky Å l, a vÅbec, jenÅ¾e ty mi to Å™Ã-kÃjÅj, jako Å¾e bychom si mÄ›li vzÃ-t gumÃjky a jÃ-t na houby, dokud rostou,â€œ bulila jsem do tvarÅ¾kÅ™.

Michalovi

bylo jasnÃ©, Å¾e v tuhle chvÃ-li nemÃj smysl v debatÃ> pokraÄ•ovat a umlaje cosi o zblÃjznÃ>nÅ½ch tÄ›hotenskÅ½ch hormonech, uklidil se radÃ>j do atelieru. Zavolala jsem kamarÃjdce NatÃjlii, protoÅ¾e jsem si potÅ™ebovala postÄ›Å¾ovat nÄ›komu, kdo mÄ› urÄ•itÃ polituje.

â€žJasnÃ»,

pÅ™ijeÄ• klidnÃ» hned, jsem sama doma a stejnÃ» bych s tebou taky potÅ™ebovala nÄ›co dÃ-leÅ¾itÃ©ho probrat,â€œ zvala mÄ› Natka. V poslednÃ-dobÃ> uÅ¾ jsme se nevÃ-daly tak Ä•asto, protoÅ¾e se NatÃjlie nastÃ>ovala ke svÃ©mu novÃ©mu pÅ™Ã-teli. MÄ›l domek za Brnem a budovali si tam spoleÄ•nou veterinÃjrnÃ-ordinaci. NatÃjlika koneÄ•nÄ› naÅila muÅ¾e, se kterÃ½m si rozumÃ>la a kterÃ½ oceÄ•oval jejÃ-pÅ™estarostlivou pÅ©Ä•i. Ono vlastnÃ» nebylo divu, protoÅ¾e Ota byl chudÃjk tak oÅjklivÅ½, Å¾e se dÃjemy dosud v tom opeÄ•ovÃjvÃjnÄ- asi pÅ™Ã-liÅj nepÅ™edhÃjnÄly. Byl to tvarohovitÅ½ doktÃ-rek s Å™Ã-dkÅ½mi rezavÅ½mi vlasy a silnÅ½mi brÄ½lemi. Å tÃ-hlÃj tmavovlÃjska NatÃjlie mi k nÄ›mu zrovna moc neladila, ale jak sama Å™Ã-kala: â€žNemusÃ-bÃ½t hezkej, hlavnÃ» kdyÅ¾ mÄ› mÄj rÃjd.â€œ A to Ota mÄ›l, a my s Michalem jsme si ho takÃ© brzy oblÃ-bili, protoÅ¾e co mu pÅ™Ã-roda ubrala na krÃjse, pÅ™idala na smyslu pro humor.

KdyÅ¾ jsem

pÅ™ijÃ-Å¾dÃ>la, Natka uÅ¾ Ä•ekala pÅ™ed domem a hned mÄ› tlaÄ•ila do dvora, aby mi pÅ™edvedla, jak pokroÄ•ili s budoucÃ- ordinacÃ-.

â€žJÃj uÅ¾ s

sebou chtÃ>la vzÃ-t prvnÃ-pacienty a tady jeÅjtÃ> trÄ•Ã-nÄ›jakÃ© trubky ze zdi, jak je to moÅ¾nÃ©?â€œ divila jsem se naoko.

â€žNech
toho, nebo tÃ› plÃ¡jnu! JakÃ© pacienty?â€œ ohnala se po mnÃ› NatÃ¡lie.

â€žPÅ™ece
ÃŒendu s MatÃ›jem, potÅ™ebujÃ- naoÄ•kovat. JinÃ¡ zvÃ-Å™ata momentÃ¡lnÃ› nemÃ¡me, pokud nepoÄ•Ã-tÃ¡m toho slona v porcelÃ¡nu, kterÃ½ chce, abych se vdÃ¡vala.â€œ

â€žJÃ©, tak
ty se budeÅ¡ vdÃ¡vat? JÃ¡ taky, to je parÃ¡dalâ€œ poskakovala NatÃ¡lie nadÅ¡enÃ-m,
â€žproto jsem s tebou potÅ™ebovala mluvit.â€œ

Nad
Å¡ikem Ä•aje mi sdÃ›lila, Å¾e se chtÃ·jÃ- s Otou co nejdÅ™Ã-ve vzÃ-t a byli by moc rÄ•idi, kdybychom jím jÃ¡ a Michal Å¡ili za svÄ›dky. PrÃ½c chtÃ·jÃ- jen Åºoplň nenÄ¡padnou svatbu a s rodiÄ•i to oslavÃ- dodateÄ•nÄ». Myslela jsem, Å¾e omdlÃ-m. Oni se na mÃ› snad domluvili.

â€žNebyl
tady uÅ¾ nÃ¡hodou Michal?â€œ zeptala jsem se.

â€žProÄ•
myslÃ-Å¡?â€œ

â€žProtoÅ¾e
tohle uÅ¾ jsem dneska jednou slyÅ¡ela,â€œ usmÃ¡la jsem se kysele a vysvÄ›tlila NatÃ¡lii pravÃ½ dÅ¬vod svÃ© nÃ¡vÅ¡itÄ›vy.

â€žTo se
tedy povedlo, ale dovedeÅ¡ si pÅ™edstavit, Heleno, na kolik pÅ™ijde takovÃ¡ velkÃ¡ svatba? My cpeme vÅ¡echny penÄ•ze do ordinace a Michal zase musÃ- vyÅ™eÅ¡ít bydlenÃ-a atelier, tak se mu nediv. Mimochodem, uÅ¾ jste nÃ›co sehnali?â€œ

â€žAno, ale
jeÅ¡tÄ› to nenÃ- Åºoplň jistÃ©. Michal naÅ¡el velkÃ½ byt v podobnÃ©m domÃ›, v jakÃ©m bydlÃ-me a dokonce jen pÅ™es ulici. OvÅ¾em nenÃ- v pÅ™Ã-zemÃ-, ale ve Ä•tvrtÃ©m patÅ™e a nad nÃ-m je pÅ¬da. Vymyslel, Å¾e by propojil byt s pÅ¬dou, udÄ›lal si nahoÅ™e atelier a vedle terasu s vÅ½hledem na Brno. UÅ¾ mÃ¡ nakreslenÃ© plÃ¡jny, ale poÅ™Ã¡d se nÃ¡jak nemÅ¬Å¾e dohodnout s ÅºÃ™adem na odkoupenÃ-tÃ© pÅ¬dy.â€œ

â€žMezonetovÃ½
byt, to bude nÃ¡dhera! Je tam vÅ½tah? V takovÃ½ch domech bÃ½vajÃ- vysokÃ© stropy a fÃ¬ra schodÃ-."

â€žDevadesÃ¡t
Å¡est. Budu mÃ-t nohy jako fotbalista.â€œ

UÅ¾ jsem
se zaÅ•ala zvedat k odchodu, kdyÅ¾ mÃ› nÃ›co napadlo.

â€žPoslouchej,
NatÃ¡lko, co kdybychom zorganizovali spoleÄ•nou svatbu. O nÃ¡klady se podÃ¡lÃ-me a

pozveme aspoň nejbližší rodinu. Všechny si svatbu bez maminky ani neuměm pořádat, vědět, jak by jít to bylo i k tomu.

â€ž Nesna Å ¾

se mÄ› dojmout. NaÅ¡iÅ- matce je to jedno, sama uÅ¾ se vdÄ›vala tÅ™ikrÄjt, tak s tÄ-m nedÄ›lÄ¡i Å¾Ä¡dnou vÄ›du, mÄ¡vla rukou NatÄ¡lie. â€žAle spoleÄ•nÄ¡ svatba nenÄ- tak Å¡ipatnÄ½ nÄ¡pad. KdyÅ¾ si pÅ¡deme vzÄ¡jemnÄ› za svÄ›dky, tak mÅ-Å¾e starosta splÄ¡chnout tÅ™eba i ten proslov z jednÄ© vody.â€œ

â€žJakÃ½

starosta, prosím tě? Já se chci vdat v kostele!»

â€žJo, jo,
neposkrvň nÃj panna nevÃ›stinka s pupkem, to je Ä°roveÅ›, â€œ posmÃ›vala se NatÃ¡lie. Pak jsme se dohodly, Å¾e v klidu vÅ›echno promyslÃ›me a o vÃ›-kendu udÃ›lÃ›me vÅ›ichni Ä•tyÅ™i vÅ›ileÄ•nou, tedy vlastnÃ› svatebnÃ› poradu. Ale jak uÅ¾ to tak bÃ½vÃ¡, nakonec vÅ›echno dopadlo Ä°plnÄ› jinak. Michal prohlÃ¡sil, Å¾e kdyÅ¾ chci bÃ½t za princeznu, tak tedy budu, a Å¾e se o vÅ›echno postarÃ¡. Za mÄ›sÃ›c jsme se s NatÃ¡liÄ› obÄ› vdÃ›valy na zÃ¡jmu Belcredi, obleÄ›enÄ©, tak jako vÅ›ichni zÄ°Ä•astnÄ›nÄ-, v dobovÃ½ch divadelnÃ›ch kostÄ½mech. Jedinou vÃ½jimkou byla Otova babiÄ•ka od Kyjova, kterÃ¡ mÄ›la vlastnÃ› svÃ¡teÄ•nÃ› kroj. PohoÅ›itÃ›nÃ› bylo pÅ™ipraveno v divadelnÃ›m klubu, a Å™ekla bych, Å¾e naÅ¡i pÅ™Ã›buznÃ› mÄ›li nejvÄ›tÅ›iÄ› zÃ¡jÅ¾itek z toho, Å¾e tam bylo i pÃ›jí hercÅ“, kterÄ© znali z televize. SpoleÄ•nost vÅ›ak paradoxnÄ› nejvÄ›ce pobavila Otova babiÄ•ku. Celou dobu u stolu kleÄ•ela, protoÅ¾e v kroji se nedalo dÃ›ky bezpoÄ•tu naÅ¡krobenÃ½ch spodniÄ•ek sedÄ•t. V jednu chvÄ›li se zeptala, kam si mÅ¬Å¾e odskoÄ•it na zÃ¡jchod a zmizela na dost dlouhou dobu. Vracela se tÃ©mÄ›Å™ poklusem, oÄ•i navrch hlavy.

â€žPÅ™edstavte

si, co se mi stalo, â‰œ vykÅ™ikovala pisklavÃ½m hlasem, â‰žvlezu do tÅ›ch dveÅ™Ã- a vidÃ-m tam â‰žanciÅ¡eâ‰œ jakÅ©si. DrÅ¾ela jsem suknÅ› a zkouÅ¡ela se tam naÅ¡telovat nejdÅ™Ã-v ze zadu, potom zepÅ™edu, ale nÅ›jak vÅ¡im mi to poÅ™Ã¡d neÅ¡lo. Pak jsem si vÅ¡imla, Å¾e je tam i kabinka. UdÅ›lala jsem tam, co bylo potÅ™eba a kdyÅ¾ vyjdu ven, tak co nevidÃ-m â€“ u toho â‰žanciÅ¡eâ‰œ stoÅ¡- chlap!â‰œ

Dlouho se
pak v divadle pisoříří m jinak neřeklo.

O parÃ¡dÃ-

ostudou se postaral mÅj bratr AleÅj, kterÃ½ to troÅjku pÅ™ehnal s pÅ™mÄ-pitky a odmÄ-tal odloÅ¾it kostÅžm muÅjketÅžra, ve kterÃ©m vypadal vskutku neodolatelnÄ. V nestÅ™e eÅženÃ© chvÄli se nÄ>kam vytratil a uÅ¾ se neobjevil. AÅž druhÃ½ den jsme se dozvÄ>dÄli, co vlastnÄ> vyvÄjdÄl. Vypravil se na dobrodruÅ¾nou cestu noÅ>nÄ>m Brnem a zpÅšobil rozruch hned v nÄ>kolika lokÄjích. V tom poslednÄ-m byl odzbrojen policejnÄ-hlÄ-dkou v momentÄ, kdy kliÅ•koval mezi stoly a pokouÅjel se divadelnÄ-m kordem napichovat Å™mÄ-zky na talÅ-Å™mÄ-ch veÅ•eÅ™mÄ-cÄ-ch hostÅ-. Z policejnÄ-stanice byl propuÅjtán aÅž rÄjno, takÅže s obÄ•any, jedoucÄ-mi do zamÄ>stnÄ>nÄ-m Ä>stskou hromadnou dopravou, cestoval toho dne pomaÅ•kanÄ½ muÅjketÄ½r, kterÃ©mu se pletl kord mezi nohy.

Největší pártek vekapená měla výšku
až do kolen. Najednou se mezi balónky objevil pikniková košík s velkou malířkou. Nebo že bych ho parťákem pátral? Když jsem rozvázala stuhy a chystala se otevřít dveře, které byly zaslepěny, rozletěla se obrovská

koÅje a na mÄ vykoukla vyjevenÄj, rozespalÄj psÄ- hlava. Nebyla to jedinÄj hlava, kterÄj byla v tu chvÄ-li vyjevenÄj. PsÄ-k knÄ-knul a chtÄl se dostat z koÅje. Vzala jsem ho do nÄjruÄ•e a tichounce na nÄj mluvila. PozornÄ si prohlÄdl mÄj obliÄ•ej a pak mi olÄ-zl nos.

â€žTaky tÄ zdravÄ-m,â€œ odpovÄdÄla jsem mu.

V obÄjce jsem naÅila dÄkaz o tom, Å¾e mrÄous je Ä•istokrevnÄ½ dalmatin jmÄ@nem Caleb. ZvlÄjtnÄ- na tom je, Å¾e jsem se nikdy nedozvÄdÄla, kdo nÄjm ho daroval. Typovala bych NatÄjlii, ale duÄjovala se, Å¾e ona ne. MÄlo to jednu vÄ½hodu â€“ mÄj protestujÄ-cÄ novomanÅ¾el ho nemÄl komu vrÄtit. Jen to jeho jmÄ@no nÄjm nÄjak neÅlo z pusy, tak jsme ho pÅ™ejmenovali na Olivera. MIA KOBOSILOVÄ•